

DRAUDZE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5. Moz. 32:4, Ps. 28:1, Jāņa 17, Jāņa 15:1-5; Mat. 7:1-5; Mat. 5:23, 24; 18:15-18.

ATMIŅAS PANTS:

„Es nelūdzu par viņiem vien, bet arī par tiem, kas tic uz Mani caur viņu vārdiem, lai visi būtu viens, itin kā tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, tā lai arī viņi būtu Mūsos; lai pasaule ticētu, ka tu Mani esi sūtījis.” (Jāņa 17:20, 21).

Kristīgās draudzes saknes sniedzas vēsturē līdz pat Ādamam, Ābramam un Israēla dēliem. Kungs aicināja Ābrahamu un vēlāk israēliešus ieiet derības attiecībās ar Viņu, lai pasaule tiktu svētīta ar viņu starpniecību. Svētās vēstures gaitā šīs derības attiecības turpināja draudze.

Draudze nebija apustuļu vai citu cilvēku izgudrojums. Savas kalpošanas laikā Kristus pats paziņoja Savu nodomu izveidot Savu draudzi: „Es gribu celt Savu draudzi.” (Mat. 16:18) Draudze par savu pastāvēšanu ir pateicību parādā Jēzum Kristum. Viņš ir tās Iesācējs.

Saskaņā ar evaņģēliju, terminu „draudze” Jēzus izsaka tikai trīs reizes (Mat. 16:18, 18:17). Tas tomēr nenozīmē, ka Viņš par šo jautājumu nerunāja. Patiesībā Viņš mācīja ļoti svarīgas lietas par draudzi. Mūsu šīs nedēļas pētījumi pievērsīsies divām galvenajām idejām: draudzes pamats un draudzes vienotība.

Draudzes pamats

Jēzus teica: „Uz šīs klints Es gribu celt Savu draudzi.” (Mat. 16:18) Kas ir „klints” („petra” grieķu val.), uz kā ir celta draudze? Daži komentētāji uzskata, ka klints ir Pēteris. Viņi domā, ka Kungs ir izmantojis vārdu spēli ar vārdiem „Pēteris” un „klints” („Petros” un „petra” grieķu valodā) – spēli, kas aramiešu valodā, ko, iespējams, izmantoja Jēzus, būtu skaidrāka.

Tomēr fakts ir tāds, ka neviens nezina precīzos Jēzus vārdus aramiešu valodā. Mums ir tikai grieķu teksts, kas uzrakstīts Mateja evaņģēlijā, kurā ir atšķirība starp „petros” (akmens) un „petra” (klints) – atšķirība, ko nedrīkst palaist garām.

Ir labs pamatojums tam, ka „petra” attiecas uz Kristu. Tiešais konteksts Jēzus apgalvojumam (Mat. 16:13-20) ir vērsts uz Kristus, nevis Pētera identitāti un misiju. Bez tam, Jēzus bija iepriekš izmantojis salīdzinājumu par mājas būvēšanu uz klints, skaidri norādot, ka klints ir Viņš un Viņa mācības (Mat. 7:24, 25).

Kāda ir vārda „klints” nozīme Vecajā Derībā? 5. Moz. 32:4; Ps. 28:1; 31:2, 3; 42:10; 62:3; Jes. 17:10.

Kad Pēteris un citi apustuļi dzirdēja Jēzu runājam par Savas draudzes celšanu uz klints, viņi varēja skaidrot šo simbolu tā, kā tas tika izmantots Vecajā Derībā, proti, kā Dieva simbolu.

Pēteris pats apstiprināja, ka Kristus ir „akmens, ko jūs, nama cēlāji, esat atmetuši. Tas ir kļuvis par stūrakmeni” (Ap.d. 4:11). Viņš attiecināja jēdzienu „klints” uz Kristu kā uz draudzes pamatu (1. Pēt. 2:4-8). Lai gan viņš kristiešus salīdzināja ar „dzīviem akmeņiem”, jēdzienu „klints” viņš attiecināja tikai uz Kristu. Bībelē neviens cilvēks nav nosaukts par „petra”, izņemot Jēzu.

Apustulis Pāvils izmantoja vārdu „petra”, runājot par Kristu (Rom. 9:33, 1. Kor. 10:4), un skaidri paziņoja, ka „citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau likts, un tas ir Jēzus Kristus” (1. Kor. 3:11). Tāpēc mēs secinām, ka apustuliskā draudze vienbalsīgi saprata, ka Jēzus Kristus pats ir „petra”, uz ko ir celta draudze, un visi pravieši un apustuļi, tai skaitā Pēteris, ir pirmie dzīvie akmeņi draudzes garīgajā celtnē (Ef. 2:20).

Kāpēc ir svarīgi zināt, ka draudze, kas reizēm var likties vāja, ir pamatota pašā Kristū?

Kristus lūgšana pēc vienotības

Bija ceturtdienas vakars. Pēc pēdējām vakariņām Jēzus un mācekļi devās uz Eļļas kalnu. Ceļā uz Ģetzemani Jēzus apstājās un lūdza par Sevi, par Saviem mācekļiem un par visiem, kas vēlāk ticēs Viņam, pateicoties apustuļu sludināšanai. Lai gan Viņam priekšā bija nāves mokas pie krusta, Viņa lielākās rūpes nebija par Sevi, bet par Saviem sekotājiem. Jāņa 17. nodaļa ir Jēzus garākā aizlūgšana, kas uzrakstīta Bībelē. Tā iedrošina domāt, ka Viņš lūdza par ikvienu, kas Viņam tic, tai skaitā par katru no mums.

Izlasi Jāņa 17. nodaļu! Kāds bija Jēzus galvenais lūgums Tēvam par ticīgajiem? Sk. īpaši 21.-23. pantu. _____

Vienotība ir izšķiroša draudzes dzīvē. Mēs varam noteikt tās svarīgumu pēc fakta, ka Kristus četras reizes atkārtoja Savas dedzīgās ilgas, lai visi Viņa sekotāji būtu viens (Jāņa 17:11, 21-23). Tajā īpašajā pēdējā stundā Kungs varēja lūgt par daudzām citām ļoti nozīmīgām un vajadzīgām lietām. Tā vietā Viņš lūdza par ticīgo vienotību. Viņš zināja, ka vislielākās briesmas draudzei ir sacelšanās un šķelšanās gars.

Jēzus lūgums nebija par vienādību, bet drīzāk par personīgu vienotību, kas līdzīga Viņa attiecībām ar Tēvu. Viņš un Tēvs ir divas atšķirīgas Personas ar dažādām funkcijām. Tomēr Viņi ir viens pēc Savas būtības un Savos nolūkos. Tieši tāpat mums visiem ir atšķirīgi temperamenti, pagātne, spējas un lomas, bet mums visiem vajadzētu būt vienotiem Jēzū Kristū.

Šāda veida vienotība nevar notikt spontāni. Lai to iegūtu, mums ir pilnībā jāpieņem Kristus kā Kungs mūsu dzīvēs. Viņam ir jāveido mūsu raksturi, un mums ir jāpakļauj sava griba Viņa gribai.

Šī vienotība nav gals pats par sevi. Tā ir liecība, ar ko iedvesmot pasauli ticēt Kristum kā Glābējam, ko sūtījis Tēvs. Saskaņa un vienotība starp atšķirīgiem raksturiem ir visspēcīgākā liecība, kāda vien iespējama, ka Dievs ir sūtījis Savu Dēlu, lai glābtu grēciniekus. Tas ir neapšaubāms pierādījums Kristus glābjošajam un pārveidojošajam spēkam, un mums ir priekštiesība nest šo liecību.

Bieži vienotību neapdraud nekas cits kā vien savtība. Kā mēs varam pārlicināties, ka neesam vainīgi, pakļaujot briesmām vienotību nelaba iemesla dēļ? _____

Kristus nodrošina vienotību

Kas ir pamatā vienotībai, ko Jēzus lūdza Savai draudzei? Sk. Jāņa 17:23 un Jāņa 15:1-5.

„Jūs Manī, un Es jūšos” (Jāņa 14:20) izsaka tuvās attiecības, kādas mums ir vajadzīgas ar Jēzu. Jēzus klātbūtne mūsu sirdīs rada vienotību. Viņš ienes mūsu dzīvē divas lietas, kas ir obligātas vienotībai, – dievišķais Vārds un dievišķā mīlestība.

Ja mums būs Jēzus, mums būs arī Viņa vārdi, kas patiesībā ir Tēva vārdi (Jāņa 14:24, 17:8, 14). Jēzus ir „patiesība” (Jāņa 14:6) un Tēva Vārds arī ir „patiesība” (Jāņa 17:17). Vienotība Jēzū nozīmē vienotību Dieva Vārdā. Lai būtu vienotība, mums ir jāvienojas par Dieva Vārdā atklātās patiesības saturu. Ikviens mēģinājums iegūt vienotību bez uzticības Bībeles mācībai ir lemts neveiksmei.

Kungs arī vēlas, lai Viņa sekotāji būtu vienoti patiesā mīlestībā. Ja mums ir Jēzus, mums būs tā pilnīgā mīlestība, kas Tēvam ir pret Dēlu (Jāņa 17:26). Šī mīlestība nav īslaicīgas emocijas vai jūtas, bet dzīvs un noturīgs rīcības princips. Lai būtu šāda patiesa mīlestība, mūsos ir jābūt mazāk sava „es” un vairāk Jēzus. Mūsu savtīgajam lepnumam ir jāmirst, un Jēzum jādzīvo mūsos. Tad mēs patiesi un sirsnīgi mīlēsīm cits citu, padarot iespējamu pilnīgo vienotību, par ko Jēzus lūdza.

„Kad tie, kas apgalvo, ka tic patiesībai, ir patiesības svētoti, kad viņi mācās no Kristus, Viņa lēnprātības un pazemības, tad draudzē būs pilnīga vienotība.” (E. Vaita „The Signs of the Times”, 1900. gada 19. septembris.)

Ne vienmēr ir bijis viegli saglabāt augstus uzskatus par patiesību un dziļu mīlestību citam pret citu vienlaikus. Vienmēr pastāv risks vienu izcelt vairāk uz otra rēķina. Bija laiks, kad tikai doktrīnas tika uzskatītas par vis-svarīgāko vienotības elementu. Par laimi, šis līdzsvara trūkums pakāpeniski ir izlabojies. Tomēr mūsdienās pastāv risks iekrist citā galējībā: domāt, ka mīlestība vienotībā ir svarīgāka nekā patiesība. Mums ir jāatceras, ka mīlestība bez patiesības ir akla un patiesība bez mīlestības nenes augļus. Prātam un sirdij ir jāstrādā kopā.

Apustuliskā draudze parādīja vienotību, par ko Kristus lūdza. „Un viņi bija uzticīgi apustuļu mācībai [patiesībai] un sadraudzībai [mīlestībai].” (Ap.d. 2:24)

Lielais šķerslis vienotībai

Kā Jēzus vārdi Mat. 7:1-5 palīdz mums izvairīties no šķelšanās un konfliktiem draudzē? _____

Ir daudz vieglāk redzēt kļūdas citos, nevis sevī. Kritizēšana dod nepamatotu pārākuma izjūtu, jo kritiķis salīdzina sevi ar citiem, kas liekas ļaunāki nekā viņš. Mūsu mērķis tomēr nav salīdzināt sevi ar citiem, bet ar Jēzu.

No cik daudzām problēmām mēs varētu izvairīties, ja varētu paklausīt dievišķajai pavēlei: „Nestaigā savā tautā baumodams.” (3. Moz. 19:16) Tā ir sāpīga patiesība, ka „tenkotājs šķir draugus” (Sak.v. 16:28).

No otras puses, ir apstākļi, kad ir nepieciešams runāt par citu personu. Pirms mēs to darām, mums vajadzētu uzdot sev trīs jautājumus:

1. Vai tas, ko es gatavojos teikt, ir patiesība? „Nedod pret savu tuvāko melīgu liecību!” (2. Moz. 20:16) Dažreiz mēs varam atstātīt kā faktu kaut ko, kas patiesībā ir tikai pieņēmums vai minējums. Bez tam mēs varam neapzināti pievienot savu subjektīvo vērtējumu, riskējot kļūdaini spriest par citu cilvēku nodomiem.

2. Vai tas, ko es gatavojos teikt, ir paceļošs? Vai tas palīdzēs tiem, kas to dzirdēs? Pāvils pamāca mūs runāt tikai to, „kas ir derīgs un nepieciešams stiprināšanai” (Ef. 4:29). Ja kaut kas ir patiesība, bet nav paceļošs, varbūt labāk to nestātīt?

3. Vai ir iespējams to pateikt mīlošā veidā? Veids, kā mēs kaut ko pasakām, ir tikpat svarīgs kā tas, ko mēs sakām (sk. Sak.v. 25:11). Ja tā ir paceļoša patiesība, mums ir jābūt pārliecinātiem, ka mēs varam to pateikt tādā veidā, kas neaizskar citus cilvēkus.

Jēkabs salīdzina mēli ar mazu uguni, kas aizdedzina lielu mežu (Jēk. 3:5, 6). Ja mēs dzirdam baumas, mums nevajadzētu pievienot ugunij vēl vairāk malkas, jo „kad malkas trūkst, apdziest uguns, kad prom kūdītājs, apmirst kilda” (Sakāmv. 26:20). Tenkām ir nepieciešama izplatītāju ķēde, lai tās varētu dzīvot. Mēs tās varam apstādināt, vienkārši neuzklausot tās vai, ja mēs jau esam tās dzirdējuši, tad izvairīties tās atkārtot. „Tenkošanas vietā, kas rada ļaunumu, stāstīsim par Kristus nepārspējamo spēku un runāsim par Viņa godību.” (E. Vaita „The Upward Look”, 306. lpp.)

Par to nav šaubu: citu cilvēku kritizēšana var likt mums justies labāk attiecībā uz sevi. Tomēr kas notiek, kad mēs salīdzinām sevi ar Jēzu? _____

Vienotības atjaunošana

Kāpēc izlīgšana ar aizvainotu brāli ir priekšnosacījums pieņemamai pielūgsmei? Sk. Mat. 5:23, 24. _____

Uz altāra tika nesti dažādi upuru veidi, bet Jēzus acīmredzot atsaucās uz upurēto dzīvnieku, lai grēcinieks varētu saņemt dievišķo piedzīvojumu. Pirms mēs varam iegūt Dieva piedošanu, mums ir jāsakārto attiecības ar citiem. Izlīgšana prasa pazemīgu savu kļūdu atzišanu. Kā mēs varētu lūgt pēc Dieva piedošanas bez šīs attieksmes?

Kādus trīs soļus mums vajadzētu spert, ja kāds mūs ir aizvainojis? Sk. Mat. 18:15-18. _____

Jēzus mums stāsta, ka tā vietā, lai runātu par pārkāpumu ar citiem, mums vajadzētu runāt ar kļūdaino cilvēku, nevis lai viņu kritizētu, bet lai parādītu viņa kļūdu un aicinātu nožēlot (3. Moz. 19:17). Ar lēnprātības un maigas mīlestības garu mums vajadzētu visos iespējamajos veidos censties palīdzēt viņam ieraudzīt savas kļūdas, dodot iespēju nožēlot un atvainoties. Ir ļoti svarīgi neradīt šim cilvēkam kaunu, publiskojot viņa kļūdu. Tas padarīs viņa dziedināšanu daudz grūtāku.

Ideāli, ja pie nožēlas un izlīgšanas var nonākt personīgā sarunā. Tomēr, ja pāridarītājs neatzīst savu nepareizo rīcību un arī nav labprātīgs nokārtot attiecības, nākamajā sarunā jāpieaicina viens vai divi liecinieki (5. Moz. 19:15), lai pārliecinātu kļūdaino personu. Viņiem nevajadzētu būt personīgi iesaistītiem situācijā, lai būtu labāka iespēja aicināt viņu uz nožēlu. Ja pāridarītājs atsakās dzirdēt padomu, viņi būs liecinieki pūlēm, kas ir darītas viņa labā.

Visbeidzot, tikai tad, ja pirmie divi mēģinājumi ir cietuši neveiksmi, mums to vajadzētu „stāstīt draudzei” – nevis lai disciplināri sodītu, bet lai izteiktu pēdējo aicinājumu nožēlot. No paša sākuma visam procesam ir mērķis glābt (Gal. 6:1).

Mums vajadzētu atcerēties, ka glābšana ir vislabākais veids, kā dziedināt cilvēku, kas ir iesaistīts strīdā. Kad kāds mūs ievaino, kāpēc mēs bieži vien nerīkojamies saskaņā ar procedūru, ko Jēzus mums ir iedevis? Kā mēs varam iemācīties neļaut, lai ilgas atriebties neaizēnotu mūsu domāšanu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Liecības draudzei” 5. sēj. nodaļa „Kristīga vienotība” 236.-248. lpp.; „Liecības draudzei” 8. sēj. nodaļa „Vienoti ar Kristu Dievā” 239.-243. lpp.

„Vienotība ir spēks, bet šķelšanās — vājums. Ja tie, kas tic tagadējai patiesībai, ir vienoti, viņi atstāj paliekošu pozitīvu iespaidu. Sātans to labi saprot. Nekad viņš nav bijis apņēmīgāks kā tagad, lai Dieva patiesību padarītu pilnīgi neiedarbīgu, izraisot Kunga ļaužu vidū rūgtumu un šķelšanos.” („Liecības draudzei” 5. sēj. 236. lpp.)

“Mums vajadzētu censties domāt labi par visiem cilvēkiem, sevišķi par mūsu brāļiem, līdz esam spiesti domāt citādi. Mums nevajadzētu pārsteidzīgi ticēt Jaunām ziņām. Tās bieži ir skaudības vai pārpratumu augļi vai arī rodas faktu pārspilējumu vai vienpusīgas apskates rezultātā.” (58. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu izturies pret cilvēkiem, kas ir laipni, pieņemoši un mīloši, lai gan viņu doktrīnas ir nepareizas (tu to skaidri zini), neskatoties uz jūsu atšķirībām? Kā mums vajadzētu izturēties pret viņiem? No otras puses, kā tu izturies pret cilvēkiem, ar kuriem tev ir saskaņa teoloģiski, bet kas ir asi, tiesājoši un nemīloši pret ikvienu, kas neredz visu tā, kā viņi redz?

2. Lai arī cik svarīga ir vienotība kristīgajā draudzē, cik labi šī vienotība ir saglabājusies? Kā tu domā, kā nekristietis, raugoties uz kristietību, varētu raudzīties uz „kristiešu vienotības” ideju?

3. Jēzus pamāca mūs piedot tiem, kas mūs ievaino. Bet ja viņi nenožēlo un nelūdz mums piedošanu? Kā mums vajadzētu izturēties pret viņiem?

4. Kādas ir attiecības starp mīlestību un disciplīnu?

5. Ekumēniskā kustība apgalvo, ka cenšas radīt vienotību, pēc kuras lūdza Kristus. Lai arī cik labi var būt kāda motīvi, kādas problēmas mēs redzam ekumēniskajā kustībā, neņemot vērā acīmredzamos jautājumus, kas saistīti ar pēdējo dienu notikumiem?

6. „Mums vajadzētu censties domāt labu par visiem cilvēkiem, īpaši par mūsu brāļiem, kamēr vien mēs neesam spiesti domāt citādi.” Kā mums vajadzētu saprast šo teikumu, īpaši cilvēces kritušās dabas gaismā?